

אשרי האיש

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

מפי ספרים וסופרים

אין אורו של משה חסר כלום

למרחוק ויהודים רבים צבאו על התיש וביקשו להשתמש בקרניו שהלכו ונתמעטו עד שלבסוף נכרתו כליל. כעת, כשהגיעה עת הצות, לא היה עוד מי שיעורר את הכוכבים לשירה...".

באמת, סיפור עצוב ומרעיד את הלב. וודאי משל הוא. האדם הגדול שקרניו נוגעות בכוכבים שרעפיו בגבהי מרומים. והנה באים אנשים בזוטותיהם, גוזלים זמנו ונוגסים בהתעלותו. הם זוכים בקופסה לטבק במילוי שאלות טפלות וקרניו הולכות ונגדעות... ואנו מתמרמרים על האנשים המטרידים, האנוכיים, המוכנים לפגום בדרגתו של האדם הגדול כדי להשיג את מאווים הקטנים.

אבל כשנעמיק ונעיין במשל, תיהפך הקערה על פיה!

כי אילו היית הקומתו של 'התיש' ענקית - לא היה בכוכב להקטינו ולגמדו. אבל קומתו לא גבהה, רק את קרניו שלח למרום - אך הוא נשאר בקומתו ללא כל שינוי. והרי כאן זעקה נוקבת: אילו היה אכן גדול - ענק שבענקים כאברהם אבינו, יכול היה להשתחוות לערביים ולרוץ אל הבקר, להאכילם בלשונות של חרדל וללוות את האורחים, וכל זה רק הוסיף לאברהם אבינו מעלה על מעלתו. אבל כשתיש היה ותיש נשאר, יכולים המון העם להקטינו ולגדעו...

זה היה חששו של משה רבינו - העניו מכל אדם! הוא לא האמין בעצמו, חשש שמא אם יעסוק בזוטות - יתקטן ותושפל מעלתו ולכן פנה אל הקב"ה ואמר: "ואם פכה את עשה לי הרגני נא הרג אם מצאתי חן בעיניך ואל ארצה פרעתי".

אבל הקב"ה הודיעו שהוא גדול במהותו - וכשם שהאור מאיר לכולם ואין נגרע ממנו מאומה כך משה רבינו בגדלותו.

כמה הדברים אמורים לגבינו. שהרי כל אחד מאיתנו מנהיג הוא בתוך ביתו... כמה על כל אחד לחשוש שמא יסיטוה טרדותיו ושלא יגדעו מעלתו! יקדיש ללימוד התורה ובנועם המידות שירכוש - יהיה למופת ולדוגמה...

אמרות טהורות

אמרות קודש מרבותינו הק' מאלכסנדר

והדבר הוא מקושי המובן, וכי יעלה על הדעת שאהרן ישנה חלילה, ומה זה השבח שלא שינה מצווי הקב"ה.

וזהו ענין דברי חז"ל (תנחומא בהעלותך ה') שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, היינו שחלשה דעתו על שכל השבטים נתעלו ע"י קרבוניותיהם למדרגות רמות, והוא ושבטו לא באו לידי עליה זו, אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות, היינו שע"י הדלקת הנרות של המנורה אתה מאיר בשורש נשמות ישראל, כמו שכתוב (משלי כ, כ"ז) נר ה' נשמת אדם, שע"י נר ה', דהיינו הדלקת המנורה, מעלה לשורשם את נשמת אדם, נשמות ישראל. וזהו שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות, כלומר ע"י עבודתך בהדלקת הנרות אתה מאיר יותר בנשמות ישראל משלהם. וזהו ענין להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, כלומר אהרן הכהן קלע אל השערה בתיוקן נשמות ישראל להעלותן אל השורש ע"י הדלקת המנורה, שלא נשתנה מהות נשמות ישראל ממה שהיו בשורש. (עקידת יצחק)

"לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה"

מה שכתב רש"י ז"ל (ח, ג) למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, היינו מזה נשבר לב אהרן מאוד ובא לידי הכנעה והתבטלות, וכך היה מדליק ומטיב את הנרות בהכנעה גדולה עד מאוד.

אמנם בודאי למרות הנכעתו לא בא לידי עצבות, אלא התחזק בעצמו לאמור, אעפ"י כן עם כל שפלותי, ישראל נולדתי וישראל אנכי, מצבא השי"ת, ומכח זה בא לידי שמחה. וזהו 'להגיד שבחו של אהרן שלא שינה', היינו אפי' אחרי חלישות הדעת ושברון הלב לא שינה, אלאהדליק את המנורה באותה שמחה וחדוה כמו קודם שחלשה דעתו, בידעו כי למרות שפלותו יהודי הוא ועובד למלך מלכי המלכים הקב"ה, והבן.

הדיבוק לצדיק הדור שבדורו

ויעש כן אהרן (ח, ג). מפרש"י ז"ל: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

ווארט

והיו עיניך רואות את מוריך

בהעלותך את הנרות. מפרש"י ז"ל על שם שהלהב עולה שצריך להדליק עד שתהיה שלהבת עולה מאליה. אולי העניין כמובא בספח"ק י"ג דרכים בצדיקים, א' שעובד את ה' במעשה שתמיד הוא מוסיף והולך בדרכי ה' בתורה בתפילה ובמעשים טובים וכל מי

שרואה את מעשיו יקח ממנו לעבוד את ה' ג'כ, וב' שעובד את ה' בדיבור וע"י ששומעים ממנו זרע ישראל דברי אלוקים חיים בקדושה וטהרה דברים היוצאים מן הלב מטיבים מעשיהם ועושים תשובה, וג' יש צדיק שעובד את ה' במחשבה שהוא דבוק וקשור במחשבתו בדביקות נפלא כל כך עד כל מי שרואה את פניו כמלאך אלוקים צבאות נורא מאוד צלם אלוקים שעל פניו בראיה בעלמא זוכה לתשובה גדולה וליראה ולאהבת ה' ומדריגה זו גדולה מכל המדריגות. וזהו 'בהעלותך את הנרות' נשמת ישראל צריך להדליק עד שתהיה' שלהבת רשפי אש 'שלהבת ה' עולה מאליה' בלי שום מעשה ודיבור רק ע"י מה שיראה צורתו הקדוש יבער להו בקרבו לקל חי, וזהו 'שבחו של אהרן שלא שינה', שלא היה צריך לשום פעולה, לשום השתנות, רק במה שהיו מסתכלים בצורתו הקדושה בדקותו בקדושה עליונה היה מדליק ומטיב נשמת ישראל ולבם היה בוער בקרבם כשלהבת אש,

(תפארת שמואל במאמרים ליומא דהילולא של רבינו הקדוש מווארקי ז"ע. ומסיים רבינו הק' בדברות קודש לרגל היומא דהילולא קדישא של הרבי הצעיר מווארקי ז"ע החל בט"ז סיוון: ז'כל מי שזכה להכיר ולראות פני הצדיק יסוד עולם כמלאך ה' צבאות רבינו הק' מווארקי יוכל להבין שיש מציאת כזוה לכל יוצרך לשום השתנות לשום פעולה, ומי שהיה רואה ומסתכל בצורתו הק' בצלם אלוקים שעל פניו כמלאך אלוקים צבאות היה לבו לוחב בקרבו לה' והיו ששים ושמיים לעשות רצון קונם באהבת אחים עד להפליא באהבה ויראת ה', וכנודע זאת לכל הזוכה להסתופף בחצר קודשו, כן היום יגן עלינו וזמנו להנצל מכל רע ובל יוכלו להרע לנו ולהמניע אותנו מעבודת ה' וזוכה לעבוד ה' בשלהבת אש קודש עד שתהיה שלהבת עולה מעליה בזכותו אמר)

קשור מצוותיו לצדיק הדור שבדורו

ויעש כן אהרן וגו', כאשר צוה ה' את משה (ח', ג). מפרש"י ז"ל: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

דנודע דכל אחד ואחד צריך לקשר תפילתו ותורתו לצדיק הדור שבדורו, ויעלה ויבוא ע"י תפילתו לנחת רוח, עם תפילת הצדיק שיוודע ומכון בהוגן, וממשיך שפע רב בכל העולמות, או להכלל ישראל. ואהרן בהנא רבא, אף שהיה שושבינא דמטרוניתא, עם כל זה היה מקשר את עצמו בהדלקת המנורה, בכונת משה רבינו ע"ה.

וזהו ויעש כן אהרן כאשר צוה ה' את משה, שהיה עושה על דעת משה רבינו ע"ה. וזה שפירש"י ז"ל להגיד שבחו שלא שינה, היינו שעשה המצוה על דעת משה, כמו כל אחד ואחד מישראל, ולא היה משנה משאר אחיו.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק
בן הרה"ח ר' משה אריה זצ"ל
נלב"ע ו' סיון תשע"ד

מרגניתא דיצחק פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

ויעש כן אהרן (במדבר ח, ג). שלא שינה. יש לפרש כי עשה מעשה המצוה כל ימי חייו בכוונה ורצון אחד. כי דרך כל אדם שבהתחלה מתעורר לטוב, אחר כך נשכח ממנו וצריך לחפש התעוררות באופן אחר תמיד, והאמת כי ההתפעלות הראשון הוא המובחר לזאת נאמר על אהרן שלא שינה וממילא בא לו תמיד השגות חדשות כמו שכתוב אם שמוע (שמות טו, כה דברים כה, א) בישן תשמע (שם) בחדש.

וברדת הטל על המחנה לילה ירד המן עליו. כי ידוע שעל ידי קדושת המחשבה שמקדש מחשבתו ומדבקה תמיד להשם יתברך ברוך הוא, ממילא נתקדשו כל האברים, כי גופא בתר רישא גיריא, וממילא נעשה מרכבה שלמה מוכן להשראת עליו קדושת אלהות.

וזה יש לפרש הרמז בפסוק "וברדת הטל" היינו נקודה עלאה שהוא מחשבה עילאה, כשיורד "על המחנה" היינו האברים, "לילה" שהם גשמיים וחשכים, והיינו כשמקדש על ידי מחשבתו כל האברים ועושה עצמו מרכבה לשכינה ברוך הוא, אז "ירד המן עליו", היינו קדושת אין סוף שהוא נותן מזון ושפע לכל עלמין בגשמיות וברוחניות, הוא נותן שפע וקדושה גם כן לכל העולמות שהוא מחיה כל עלמין ושורה עליו השראת קדושת אור השכינה כביכול מהתפשטות אין סוף, והתרגום מפרש 'מנא', והוא מספר צ"א, שהוא יחוד "הוי"ה ואדנ"י", וזהו השפע שמשם יורד עליו, והמשכיל.

בהעלתך את הנרות וכו', הענין הוא כי יש לפעמים צדיק נופל ממדרגתו, כי השם יתברך חפץ חסד וכל הניצוצין שנפלו בעמקי הקלפות רצונו יתברך שיתעלו ויעבדו את הבורא, והנה כשהצדיק נופל אז הוא כמעט במקום הניצוצין, ובודאי הצדיק כבר נקשר קשר אמיץ בשרש העליון וחוזר ביתר שאת ויתר עז, ומחמת זה הניצוצין גם כן פונים לשרשם ונתעלים. וזהו שאמר הכתוב "בהעלתך את הנרות" היינו בהעלותך הניצוצין, "אל מול פני המנורה" לשון פנה, כאשר יפנו הניצוצין אל 'המנורה' שזו היא השכינה שרש העליון, אזי יתעלו כלם ויאירו שבעת הנרות.'

וביום הקים את המשכן, נראה דהנה הצדיק כל עבודתו להעלות ולהקים את השכינה, ואמר הכתוב כאשר יהיה הצדיק במדרגה הזאת "ויקים את המשכן" היא השכינה, "כסה הענין את המשכן", פרוש הצדיק הזה הוא תמיד בהכנעה גדולה וכאלו כסוה הענין, דהיינו שעומד לפניו שפלותו וחסרונו שבו וחושב בעצמו שאינו צדיק כלל, "ובערב" רצה לומר אבל מי שהוא בערב ובחשך, "יהיה על המשכן כמראה אש", פרוש הוא חושב בעצמו שהוא "כמראה אש", שהוא צדיק גמור, "כן יהיה תמיד הענין יכסנו" בצדיק גמור, "ומראה אש לילה" מי שהוא במדרגת לילה הוא סובר דוקא שהוא טוב, והאמת הוא להפך אצל הצדיק גמור, וקל להבין.

והאיש אשר הוא טהור ובדרך לא היה (ט', י"ג). פירש רבינו הק' מלובלין ז"ע על זה הדרך, והאיש אשר הוא טהור, שאיזה איש יכול להיות טהור. ובדרך לא היה, שהוא יושב אוהל, ואינו נוסע על הדרכים, כי על הדרך עלול הוא לפגום בראיה, או בשאר דברים, שאין לו מקום להתפלל ולעסוק בתורה כראוי. (אילנא דחיי, וכ"כ באמרי קודש מהרה"ק מסטרליסק. אמנם מצינו בספר אור התורה שהביא בשם החוזה מלובלין עה"פ ויהי בנסוע הארון, שכתוב בגמ' שבת (קט"ז ע"א) "יהי בנסוע, ספר חשוב הוא בפני עצמו" ופירש החוזה דהיינו כשאדם נוסע בדרך, הוא צריך להתנהג בדרך אחר)

וכי תבואו מלחמה על הצר הצורר אתכם, והרעותם בחצוצרות ונזכרתם לפני ה' אלוקיכם ונושעתם מאויביכם (י', ט'). אמר המגיד הגדול הרבי ר' בער ממעזריטש ז"ע, שחצוצרות מורה על כל אחד שיהיה בעיניו כאלו הוא חצי גוף וחצי צורה. וזהו בחצוצרות, חצי צורה, ואין לו שלימות בלתי חיבור עם חבירו, ולהסיר השנאת חינום, אז ונושעתם מאויביכם. (גני יוסף ומצוין בד"ת על ר"ה ד"ה ונראה דהנה)

ויצעק משה אל ה' לאמר קל נא רפא נא לה (י"ב, י"ג). מילת 'לאמר' לכאורה שפת יתר. "קל נא רפא נא לה", 'נא' השני לכאורה מיותר. ואפשר לומר על דרך מה ששמעתי מאדמו"ר הרב הקדוש המגיד מקאזניץ זללה"ה, כי פעם אחד היה בנו הרב הקדוש הצדיק מורנו משה זצלה"ה נפל למשכב והיה מסוכן. ואמר אביו המגיד זצ"ל, לצד כי הוא נוגע בדבר, בוש יבוש לבקש רחמים עבור בנו, כי לטובת עצמו הוא דורש. ואחר כך אמר שמצא עצה לזה, לבקש רחמים על כל חולי בני ישראל, להמליך ה' יתברך על כל רפואות בני אדם, ובכללם ימשיך רפואה לחולי בנו הקדוש. כן נוכל לומר כאן, כאשר ביקש אהרן ממה לבקש רחמים עבור מרים אחותם, היה משה בוש, לצד שהיתה אחותו והיה נוגע בדבר. ושם עצה הנ"ל, לבקש רחמים על כל חולי בני ישראל, ולכלול אותה גם כן בתפילת הרבים. וזה יצעק משה אל ה' לאמר, הצעקה היתה לאמר, קל נא רפא, לכל חולי בני ישראל. נא לה, פירושו, וכלל גם כן בתפילתו "נא לה", שגם מרים אחותו תתרפא. ואין לך דבר שאין רמוזה באורייתא.

מעשי צדיקים
הנדיב הצדיק שהסתיר את צדקותו
בהיפך הגמור לקללה ולא לברכה. הראשון היה אמנם בעל פונדק פשוט ביותר, אבל נדיבות לבו התפרסמה בכל העיר וגלילותיה, בהיותו מכניס אורחים גדול. הוא הקים על יד הפונדק "בית הכנסת אורחים", שהיה מיועד

טיב מעשה זה שלפנינו מסופר בגירסאות שונות, והנני מספרו בזה כפי שקיבלתי ממכבוד אמי מורתי עליה השלום. באחת העיירות התגוררו שני יהודים נגידים מפורסמים, האחד יצא שמו לתהילה ולשבת, ואילו השני

טיב מעשה זה שלפנינו מסופר בגירסאות שונות, והנני מספרו בזה כפי שקיבלתי ממכבוד אמי מורתי עליה השלום. באחת העיירות התגוררו שני יהודים נגידים מפורסמים, האחד יצא שמו לתהילה ולשבת, ואילו השני

טיב מעשה זה שלפנינו מסופר בגירסאות שונות, והנני מספרו בזה כפי שקיבלתי ממכבוד אמי מורתי עליה השלום. באחת העיירות התגוררו שני יהודים נגידים מפורסמים, האחד יצא שמו לתהילה ולשבת, ואילו השני

טיב מעשה זה שלפנינו מסופר בגירסאות שונות, והנני מספרו בזה כפי שקיבלתי ממכבוד אמי מורתי עליה השלום. באחת העיירות התגוררו שני יהודים נגידים מפורסמים, האחד יצא שמו לתהילה ולשבת, ואילו השני

טיב מעשה זה שלפנינו מסופר בגירסאות שונות, והנני מספרו בזה כפי שקיבלתי ממכבוד אמי מורתי עליה השלום. באחת העיירות התגוררו שני יהודים נגידים מפורסמים, האחד יצא שמו לתהילה ולשבת, ואילו השני

טיב מעשה זה שלפנינו מסופר בגירסאות שונות, והנני מספרו בזה כפי שקיבלתי ממכבוד אמי מורתי עליה השלום. באחת העיירות התגוררו שני יהודים נגידים מפורסמים, האחד יצא שמו לתהילה ולשבת, ואילו השני

בפי ישרים

ללכת בדרכי ישרים לפניך

בזכות הטבת הדרך, נזכה לקבל הטוב מהקב"ה

בפרשתן (י', כ"ט) "והטבנו לך, כי ה' דבר טוב על ישראל", משה רבינו ע"ה אומר לחובב בן רעואל הוא יתרו חותנו, שהם נוסעים אל המקום אשר אמר ה' אתך לכם, ורוצה שיגיע עמכם. ויתרו אומר (שם ל"א) "לא אלך כי אל ארצי ואל מולדתי אלך", ומשה רבינו אומר (שם ל"ב) "אל נא תעזוב אותנו", אתה הוא שראית את כל הנסים והנפלאות שעשה עימנו הבורא ית"ש במדבר, "והיית לנו לעינים". ואז ממשיך משה רבינו ואומר (שם ל"ג) והיה אם תלך עמנו "והיה הטוב ההוא אשר ייטב ה' עמנו והטבנו לך".

לכאורה קשה למה חזר הכתוב על כפל הלשון 'והטבנו לך' וחזר ואמר לשון טובה 'כי ה' דבר טוב על ישראל'. ושני פסוקים אחרי זה משה רבינו חוזר ואומר ובהפך הלשונות 'והיה הטוב ההוא אשר ייטב ה' עמנו', 'והטבנו לך'. לכאורה היה יכול לומר את כפל הלשון אבל בפעם אחת, ולמה חזר הכתוב על מטבע הלשון, ועוד שתי פסוקים לאחמ"כ על הלשונות אבל בהיפוך? מעשה היה בשני בחורים שקיימו את מצוות היום של יום הפורים בהידור רב, ושתי יין לשכרה. אותם בחורים גרו בשכונת "שערי חסד" בירושלים עי"ה"ק, בשכונה שגר גדול ופוסק הדור הגאון הגדול רבי שלמה זלמן אויערבך צוק"ל, ואמרו א' לשני הבה נלך לבקש ברכה מגדול הדור בעוד היום גדול, מה שאלתך ומה בקשתך וינתן לך. כשהם באו אל ביתו של פוסק הדור, הוא אחז קודם ברהמ"ז, והוא אמר להם שיתן להם ברכה אחר שיברך על המזון. ור' שלמה זלמן ישב בראש השולחן, כשמסביב לשולחני יושבים כשתילי זיתים בני וחתינו, נכדיו וניניו, זרע ברך ה'. כשסיים לברך מזג ר' שלמה זלמן שתי כוסות מבקבוק יין שהיה מונח לידו, ואמר להם שברכה הוא לא יתן להם, אבל ווארט שיכול להביא ברכה, הוא יאמר להם. כמוזבן שהם שתו את הכוס, ומיד פתח את פיו קדשו:

בברכת המזון אנו אומרים בברכת הטוב והמטיב "וכל טוב, ומכל טוב לעולם אל יחסרנו" לכאורה למה חוזר על אותו הלשון 'וכל טוב' ולאחמ"כ שוב 'ומכל טוב' אלא יש לבאר, שקודם אנו אומרים "הקל אבינו, מלכינו, בוראינו, גואלינו, יוצרינו, קדושינו קדוש יעקב, רועינו רועה ישראל" שנתן לנו ותגמול עמנו את כל הבקשות שאנחנו מבקשים, ומסיימים 'וכל טוב' ש'טוב שמך' ותתן לנו את כל הטוב שיש באוצרותך, ואז אנו ממשיכים ואומרים 'ומכל טוב לעולם' שיש טוב שהעולם אומרים שזה טוב, ובעינינו זה נראה שזה הטוב, לכן אנחנו מבקשים 'וכל טוב' שהטוב שאתה יכול לברך אותנו, ברכנו אבינו כולנו, וגם 'ומכל טוב לעולם' שגם הטוב שאנשים אומרים שזה טוב, 'לעולם אל יחסרנו'. ודפח"ה.

וכה תוכן דבריו קדשו של הרבי ר' אלימלך מליזנסק (נועם אלימלך פרשתן ד"ה 'ויאמר') "דהנה ע"י אתערותא דלתתא הוא אתערותא דלעילא, והיינו כשהצדיק רוצה לעורר רחמים ושפע לעולם, צריך לעורר מתחילה חדוה ושמחה להבורא ב"ה, ועי"ז משפיע השי"ת טובות לעולם, וזה נעשה ע"י שהצדיק מכיר ורואה בנסים ונפלאות שעושה עמנו יוצרנו בוראנו, אז בא לו שמחה מזה, וכיון שיש שמחה להצדיק, עי"ז הוא מעורר שמחה למעלה. אבל מי שאינו מכיר בנפלאות ונסים, בלתי אפשר לו לעורר רחמים, וזהו

לרגל היא"צ החל בשב"ק של הרה"ג רבי חיים מוואליזין זי"ע
- נלב"ע י"ד סיון תקפ"א, נביא פה מדברותיו הטהורות:
ענין גדול וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל הדינים ורצונות אחרים שלא יכלו לשלוט בו ולא יעשו רושם כלל, כשאדם קובע בליבו לומר **הלא ה' הוא האלוקים האמיתי, ואין עוד מלבדו ית', כל כוח בעולם וכל העולמות כלל והכל מלא רק אחדותו הפשוט ית"ש** ומבטל בליבו ביטול גמור ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם ומשעבד טוהר מחשבתו רק לאדון היחיד ב"ה, כן יספיק הוא ית' בידו וכו' שלא יכלו לפעול לו שום דבר כלל.

אמונה בבורא כל עולמים על כל צעד ושעל

ישראל, אתה תזכו לכל הטובות שבעולם. והנה הרבי ר' אלימלך זי"ע (נועם אלימלך פרשתן ד"ה או יאמר) כותב "וזה שאמר משה בתחילה "לכה כו' והטבנו לך כי ה' דבר טוב על ישראל", היה סבר יתרו שהטובה היא מחמת חסד אל, לכך לא רצה ואמר "כי אם אל ארציי" כו', פירוש אלך לגייר את בני משפחתי למען שיבואני הטובה בשכרי ולא בחסד חנם, לזה אמר לו משה לא כמו שאתה סובר שהטובה היא ברב חסד לבד, כי אם שההטבה בא בשכרנו, ע"י שהיינו במדבר בהתבודדות גדול לאהבה וליראה, "והיה הטוב ההוא אשר ייטיב עמנו" פירוש שעמנו הוא הדבר, שגרמנו לעצמנו הטובה ההיא, וגם אתה היית עמנו וראוי לך ג"כ ההטבה ההיא, וזהו "והטבנו לך" כי ראוי לך ע"י מעשים הטובים. וק"ל". דהיינו שהוא רצה גם לגייר את בנו משפחתו שיזכו גם להתברך בכל הטובות שמשפיע השי"ת, אבל משה רבינו אומר לחותנו, לא טוב אתה עושה, כי אתה ראוי לכל הטובות בזכות מעשיך הטובים. ובכך גם מתבאר לנו יפה למה חזר ואמר שוב "והיה הטוב ההוא אשר ייטב ה' עמנו, והטבנו לך" ש'הטוב ההוא אשר ייטב ה' עמנו' כל הטובות שגמל עמנו הקב"ה, ואשר יגמול עמנו, זה בזכות 'והטבנו לך' בזכות הטבת דרכך, שעשית הטוב וחזרת להיות מעם הנבחר. ויה"ר שנוכח גם אנחנו להתברך בכל הטוב, ושה' יוריק וישפיע עלינו שפע ברכה והצלחה, ולהתברך ממקור הברכות בכל הברכות והישועות בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות עדי נזכה לגאולה השלימה בקרוב ובימינו אכ"ר.

כתובת מייל של מערכת הגליון
a13215113@gmail.com

עלוך זה נתרם

הודעה משמחת
ב"ה, לכל המעוניין ניתן לתרום בעמדות "קהילות" וב"נדרים פלוס" הפרוסות בבתי כנסיות ברחבי הארץ והעולם ע"ש "עלוך אשרי האישי"
או במספר טלפון ("קהילות"):
8915 073-275-7000, ולהקיש קוד
אין ניקן אכאם פאפילא, אטם אע פונקם לרזים אגרום אפנצ'ה
שכל אלו

נודב לעי"נ
הנצחה זו
יכולה להיות שלך
בהשתתפות בהוצאות
הגליון השוטפות
בעמדות "נדרים פלוס"

נודב לעי"נ
הרב נפתלי הרץ בן הרב
יוחנן דב הלוי ז"ל
נלב"ע י"ב חשוון
ולע"נ האשה החשובה מרת
רבקה בת הרב משה חיים עי"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

נודב לעי"נ
הרב מרדכי מנחם מנדל
בן הרב אהרן אריה ז"ל
נלב"ע ה' תמוז תשפ"א
ת. נ. צ. ב. ה.

המעוניין לתרום להוצאות העלוך להצלחה, ברכה או לעי"נ יפנה לעורך הבה"ה ישראל פיגנבוים הי"ה, או להפקיד בבנק פועלים, סניף 533, מס' ח-חן-540321 ע"ש ישראל בנימין פיגנבוים. ניתן לתרום מכספי מעשר.